

- παρατέμπουσιν. (οὐδὲ γὰρ πάντως ' εἰς τὸ τέλος ' τὸ πρὸς τὸ ἤδη τετελεσμένον ἀναφερόμενον), σκοποῦντι δὲ ἀκριβῶς τῆς μὲν ἱστορίας ἐπ' ἐλάχιστον φανεῖται πεφροντικῶς ὁ τῆς τοιαύτης χορηγὸς ἀρμονίας παράκλητος, ὃς οἶδεν ἔσθ' ὅτε πολλὰ τῶν τοιούτων λήθη παραδιδούς σιγῇ κατακρύπτειν τὸ ἀκοῆ παραδο-
- 5 θῆναι ἀνάξιον, ὡς ἂν μὴ βλάβη τοὺς ἄφρονας τῇ ὑπεκθέσει, πυρσὸν αὐτοῖς πονηρὸν ἀναφλέγων, καὶ πρὸς ζῆλον κακίας τοὺς εὐολίσθους ἐφέλκεσθαι καὶ οὕτω γε λανθάνῃ τῇ ἁμαρτία ἕλην περινοῶν καὶ ταῖς ὁρμαῖς τῶν ἀσυνέτων ὑπόδειγμα πονηρὸν μηχανώμενος. διὰ ταῦτα μὲν οὖν τῇ ἱστορίᾳ τὰ μετὰ
- 10 χεῖρας προσανατιθέναι οὐκ ἂν ἐτοίμως πάνυ συνενεχθεῖν, ἀλλ' εἰρησθαι μὲν καθ' ἕτερον τρόπον θεϊότερον, οἷα πολλὰ τὰ τὸ μέλλον προαγορευόντα· συμβαίνειν δὲ καὶ τοῖς πεπραγμένοις καὶ συνομολογεῖν οὐδεὶς φθόνος, καθότι καὶ σύνηθες τοῖς αἰνίγμασιν ἐπὶ πολλὰ καὶ ἄλλα μεταλαμβάνεσθαι. εἰ δέ τις τῇ ἱστορίᾳ διακονεῖσθαι ταῦτα σφοδρῶς διατείνοιτο, ἐμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα
- 15 ὑπέκειν οὐδὲ προχείρῳ πειθοῖ τὸν ὄχλον τῶν ἐπιτιθεμένων ἀποσκευάζεσθαι. ἔοικε δὲ διὰ θατέρου τῶν προτεθέντων προσώπων, ὁποτέρῳ τις ἂν βούλοιο προσθέσθαι (οὐδὲν γάρ τι διοίσομαι), πᾶσαν ψυχὴν τὰ λόγια στηλιτεύειν τοῦ μὲν φόβου κατολιγωρήσασαν τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς τὴν ἑαυτῆς σωτηρίαν ἀπαγορεύσασαν, ἔκδοτον δὲ καταστήσασαν ἑαυτὴν τῷ φθονερῷ δαίμονι, ὡς μήτε
- 20 ταῖς παρ' ἑαυτῇ φυσικαῖς χάρισι βοηθεῖσθαι λοιπόν, μὴ λόγον τῷ ὄντι σοφὸν καὶ σωτήριον ἐπ' αὐτῇ κατισχύειν τοῦ ὀλισθήματος ἐπανάγοντα. [2] ἀλλὰ γὰρ ἐχώμεθα τὸ ἐντεῦθεν τῆς κατὰ μέρος τοῦ ψαλμοῦ ἐξηγήσεως. « φησὶν ὁ παρὰ νόμος τοῦ ἁμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ ». μεγίστην ὁ λόγος ὑποσημαίνει τῷ προκειμένῳ τὴν μοχθηρίαν. διχῆ γὰρ θεωρουμένων τῶν κατ' ἀνθρώπους πλημμελουμένων [fol. 37r.] τῶν ἀφορμῶν καὶ τῶν μὲν τὸ ἀκρατὲς ὑποβαλλομένων
- 25 τοῦ ἤθους, τῶν δὲ τῇ περὶ τὰ φαῦλα μανία τὸ ἐκ προνοίας ἁμαρτάνειν κατήγορον εἰληχότων, ὃ καὶ ὑπερβάλλουσιν ἐμφαίνει τὴν περὶ τὰ κατεγνωσμένα λιχνείαν, περὶ τὸ χεῖριστον δὴ τοῦτο κατασπουδάζειν τὰ παρόντα προσμαρτυρεῖ τὸν παρανόμοις ὁρμαῖς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπανεχόμενον. καθάπαξ γὰρ τὸ τῶν κρειττόνων διαμαρτάνειν σκοπὸν προσησάμενος, οὐκ ἄλλην ἐν ἑαυτῷ
- 30 περιφέρει βουλὴν ἢ τῶν δι' ἐπιθυμίας ἀντέχεσθαι. κέρκιε τοιγαροῦν ὁ παράνομος ἐν ἑαυτῷ καὶ βουλὴν ταύτην ἀπηκριβώσατο (τοῦτο γὰρ νῦν τὸ φησὶν ἀποτείνεται), τὸ τῶν ἡμαρτημένων ἀντέχεσθαι. τοιοῦτος γὰρ ὁ τῶν παρανομούντων σκοπός· οὐδενός ποτε τῶν λυσιτελῶν κατὰ τὸ καιρὸν περιδράττεται, ἀλλ' ἐπ' ἀστόχῳ τῷ τέλει τῶν ἀγαθῶν εἰς ἀεὶ πρόεισιν. ὃς γὰρ καὶ τῶν τῇ
- 35 φύσει ἐνεσπαρμένων κατερραθύμησεν ἀγαθῶν, ἃ νόμον ἴσμεν ὑπὸ τοῦ πλάστου τοῖς ἡμετέροις ἤθεσιν οἶονεῖ τινι πυξίῳ ἐγγεγραμμένον, καὶ τῶν ἐν γραμμασίαι ἀπεσκήρτησεν ἐντολῶν, οὐκ ἂν οὗτός τι τῶν ἐπιτετευγμένων τε καὶ δεόντων ἐργάσαιτο. [3] « οὐκ ἔστι φόβος θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ». τὸν φόβον προσδοκίαν κακῶν ἐπερχομένων ἐγνωμεν, διττὰς καὶ αὐτὸν ἀνευρίσκοντα
- 40 τὰς γενέσεις· τὸν μὲν γὰρ ἐξ ἀνθρώπων ἐπηρτῆσθαι ἐπὶ ματαίων ἀσφαλείᾳ καὶ φυλακῇ, τὸν δὲ ὑπὸ θεοῦ ἀπειλούμενον καὶ συντελοῦντα ὥσπερ τινὰ